

Jézus ezen a szent estén nem példabeszédet mond és nem "jelképes" cselekedetet tesz az önátadásról és a szolgáló szeretetről, hanem ő maga valóságosan cselekszik. Cselekszik és példát ad a szolgáló szeretetről, nemcsak apostolainak, hanem nekünk, mai követőinek is.

Elfogadjuk-e szolgálatát (a lábmosást)? S ha elfogadtuk, akkor teljesítjük-e Jézus kérését? "Nektek is meg kell mosnotok egymás lábát." (14. vers)

A másokért végzett és vállalt szolgálatban követjük Mesterünket. Ő nem uralkodni és hatalmaskodni jött az emberek fölé, hanem szolgálni. Ezért kéri tőlünk is: "ti is tegyétek meg." (15. vers)

A szeretet jelekből ismerhető fel. A jel lehet egy személyre szabott ajándék. /pl. jegyespárok, házaspárok egymásnak, szülők gyermekeik felé, nagyszülők unokáik felé és fordítva./ Ez sokszor többet mond bármely szónál vagy üzenetnél. Jel lehet egy mozdulat, egy érintés, egy mosoly, egy cselekedet.

Amikor kimutatjuk szeretetünket a másik ember (jegyesek, szülők, nagyszülők, gyerekek, unokák, testvérek vagy közösségi tagjaink felé), akkor ennek a szeretetnek legtöbbször külső jelét is adjuk feléjük. A szeretetnek ezek a jelei értékesek és maradandóak lesznek annak, akinek szól, de annak is, aki adja. Megajándékozottaknak és megérintetteknek érezzük magunkat és megtapasztaljuk, megérezzük a jelek mögötti szeretetet.

Életünkben és mindennapi tetteinkben vajon csak külsőleg utánozzuk-e Mesterünket (lábmosás), vagy kifejezi és jelzi is őszinte, tartalmas szeretetünket és szolgálatunkat?

János evangélista aprólékosan leírja a lábmosás szertartását. Jézus mindent maga, egyedül tesz. Senki nincs a segítségére. Leveszi felsőruháját. Kendőt köt maga elé. Ő önti a vizet a tálba. Ő megy oda minden apostolához, hogy megmossa a lábukat. Ő törli meg a lábukat a derekára kötött kendővel. Nem segít neki senki.

Kész vagyok-e folytatni az ő lábmosó szolgálatát?

Kész vagyok-e én is Jézust szolgálni minden emberben?

Kész vagyok-e az életemet mások szolgálatára szentelni; sokszor, ha kell, feláldozni? (ahogyan a hitvestársak megteszik egymásért és sok szülő és nagyszülő megteszi ezt gyermekeiért és unokáiért, vagy közösségi tagok egymásért.)

*Tóth Miklós plébános, Rábatamási*